

เมื่อพ่อเสือทราบเรื่องของทั้งสองก็หน้าหน้าสุกรน่องใจควมมัสยเมื่
ข้ามทุ่งออกต่อตามกลาอัดคั่นนั้นทันที...

มันต้องมาเส้นทางนี้
เพื่อมาถึงถนนใหญ่ที่
จะขึ้นรถหนึ่ไปไหนก็ได้

มันคงถึงก่อนฟ้าจะ
สว่างขึ้นแน่ละพ่อเสือ

แสงพระอาทิตย์เริ่มทอแสง
จับขอบฟ้าพ่อเสือและสุกร
น่องก็มาถึงถนนใหญ่

ถ้ามันพูดกับกูอย่าง
สกรผู้รักก็จจะยกให้
มันอย่างสกรผู้รักแต่
มันคือคิดอะไรกันนี้
ก็ช่วยไม่ได้

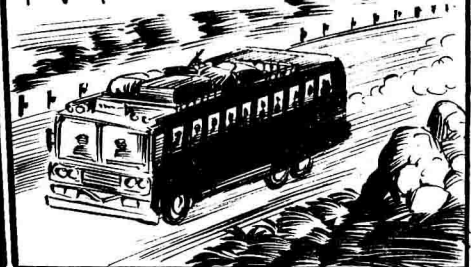
เข้าไม่ระแล้ว
สพ่อเสือ

อี! มันทำ
แสนนัก!

โอ้..สูกพ่อ

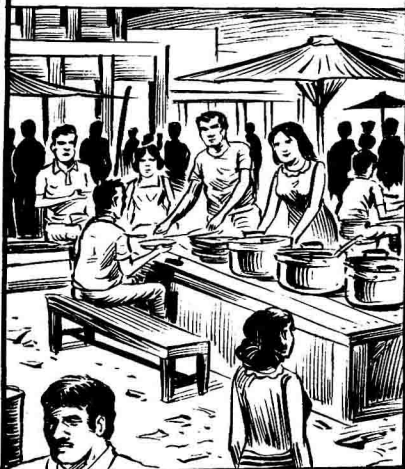
ก่อนหน้านี้เพียงไม่กี่นาทีทั้งสองก็
ขึ้นรถบัสของ บ.ข.ส. ที่กลางป่านั้น
มุ่งสู่กรุงเทพมหานครแล้ว

แล้วคนทั้งสองก็มาถึงกรุงเทพฯ
อย่างปลอดภัย...เงินที่มีติดตัว
มาด้วยนั้นก็พอที่จะหาบ้านเช่า
ราคาถูกๆ ไว้ในย่านสลัมที่แออัด

และเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยภาระ
เราแฝงในตลาดขายข้าวแกงพอ
ไม่ให้เงินหมดไปโดยเปล่าประโยชน์

จนกระทั่งวจีทองแก่เขาทั้ง
สองก็มีฐานะพอมีพอกัน
และมีความสุขไม่เดือดร้อน

ถ้าเป็นผู้ชายต้องซื้อพาที่
ถ้าเป็นผู้หญิงก็...แสงสุริย์

เราเลี้ยง
ดเขาให้ดี
ที่สุดนะพี่

ไม่ถนอวจีก็คลอแสงได้ลูกผู้ชาย
ที่ทั้งสองจะต้องรับผิดชอบอีกหนึ่งชีวิต

พาที่ลูกพอจะต้องได้เริ่มนุ่งกางเกง
ตึกในกรุงเทพคือสิ่งที่พ่อภูมิใจที่สุด

วจีก็ขอให้เป็น
เรนนี่จริง ๆ
เถิด...สิริ...